

L'Ajuntament i els descreguts

written by Agustí Soler | 5 de març de 2023

“Per anar bé hem de seguir la política de les tres emes: ministració, ministració, ministració” (Joan Pich i Pon, alcalde de Barcelona, 1935).

“El Mobile World Congres no és un model sostenible per a la ciutat, cal auditar-lo” (Ada Colau, alcaldessa de Barcelona, 2015)

Poso dos exemples del magnífic nivell d'alguna de les aportacions dels dos alcaldes més funestos que ha hagut de patir la ciutat de Barcelona els últims cent anys. Les anomenades popularment *piquiponades* del lerrouxista i corrupte alcalde Pich i Pon han fet història. Tanmateix, penso, i crec que no soc l'únic, que les atzagaides de l'alcaldessa Colau van pel mateix camí i no li tenen res a envejar.

Podríem fer un llibre, gairebé una enciclopèdia, de les actuacions d'aquests darrers anys que han hagut de patir els barcelonins i que no tenen aturador. N'esmentarem tan sols unes quantes, unes poques, que ens mostren des de diversos angles la situació que estan patint els residents de l'antiga ciutat comtal d'ençà de fa vuit anys.

Hauríem de comentar abans de res com es va aconseguir l'alcaldia l'any 2015 i recordar l'escàndol d'una informació falsa escampada pel diari *El Mundo* l'octubre del 2014, «casualment» uns mesos abans de les eleccions municipals a les quals també «casualment» es presentaria la senyora Ada Colau com a candidata amb una formació suposadament molt però que molt d'esquerres. La informació d'*El Mundo* consistia a dir que Xavier Trias tenia un compte milionari a Suïssa, afirmació totalment falsa com es demostrà, però que, gràcies a la ingenuïtat i puerilitat d'una bona part dels barcelonins, li costà l'alcaldia, i se'n va beneficiar, oh casualitat!, la

senyora Ada Colau. Més tard se sabé que l'inefable comissari Villarejo comentà que «habia vendido la burra» al jutge Andreu. S'exigí el cessament d'aquest jutge així com el del ministre de l'Interior, Jorge Fernandez Días, a qui avui precisament el fiscal li demana quinze anys de presó per la seva implicació en el cas dels papers de Bárcenas. Qui va fer córrer aquesta notícia falsa? Amb quina intenció?

El 2015, doncs, amb joc brut d'entrada, Ada Colau obté l'alcaldia i promet un model de ciutat que «vol lluitar contra la desigualtat, contra la precarietat, contra la contaminació, contra la delinqüència» i... contra mil coses més. Els resultats els tenim a la vista. No solament no s'ha resolt cap d'aquestes situacions sinó que, al revés, han augmentat ostensiblement i han fet que Barcelona hagi perdut l'aurèola de ser, no una de les grans capitals d'Europa, sinó del món.

Tots sabem que en les campanyes electorals es promet l'oro i el moro i que quan s'acaben les legislatures i es fa un repàs dels resultats, tothom mira de dissimular. Amb el benentès que a Catalunya, amb els més de 20.000 milions d'euros que se'n van i no tornen, tant en l'àmbit nacional com en el local, molt del que s'havia promès amb tota la bona intenció s'acaba tan sols en paraules. Poc s'actua des dels governs en aquesta qüestió, que hauria de ser portada preferent en totes les manifestacions i programes. L'espoli fiscal de Catalunya fa feredat. Cap país d'Europa és model d'un fet semblant. Ja l'any 1987, de la mà de la Convenció per la Independència, amb mossèn Dalmau al capdavant, es va fer una gran campanya denunciant aquest fet, però els nostres governs ho han anat trampejant sense donar un cop de puny damunt la taula i dir prou. Tan sols si mirem les mancances en el món del transport públic, de l'educació i de la sanitat ens adonarem del volum que l'espoli repercuteix sobre Catalunya i que no s'acaba. I, evidentment, Barcelona, com a capital i com a gran ciutat és la primera perjudicada.

És per això que, sobretot en la segona legislatura d'Ada

Colau, els barcelonins posen el crit al cel davant el munt de despeses sobreres que el govern de la ciutat duu a terme tot deixant en els comptes de la ciutat un forat que va cada dia en augment. Un forat que segons els darrers números ja superen els cent milions d'euros. I està augmentant...

Hauríem de recordar, tanmateix, com es formà el govern d'aquesta segona legislatura. Durant la campanya Ada Colau jurà i perjurà que de cap manera pactaria amb Manuel Valls. Recordem també que abans, ja en les eleccions anteriors, havia manifestat que «el PSC era una màfia i era responsable d'un genocidi financer» la qual cosa no li privà de pactar-hi el govern municipal durant tota la legislatura. Ja sabem tots com aconseguí l'alcaldia: amb els vots de Manuel Valls.

Seria molt llarg de fer una relació de tots els despropòsits que s'han produït durant aquestes dues legislatures. Des del desgavell de les superilles que estan destruint el funcionament de barris sencers (posem només com a exemple el Poble Nou i Horta on s'ha multiplicat per tres el volum de contaminació), o l'actuació a l'Eixample, l'obra d'Ildefons Cerdà i envejada arreu del món, on s'han eliminat zones de circulació imprescindibles, així com d'aparcament i de càrrega i descàrrega amb el caos consegüent, fins a la increïble determinació de continuar l'obra del tramvia, un element obsolet dels segles XIX i XX i que el 90% dels barcelonins van votar-hi en contra en una enquesta feta en època de l'alcalde Hereu. Podríem afegir-hi les suposades zones d'esplai i de descans que malmeten infinitat de cruïlles de l'Eixample amb elements esperpèntics, com un munt de pintures i de pedres sense sentit, que fan que els veïns es preguntin, com feia Josep Pla: Això qui ho paga?

Paral·lelament a aquest desgavell les promeses de posar en marxa polítiques d'habitatge, de suport al comerç o bé contra la delinqüència o la contaminació han estat una de les preses de pèl més grans que han hagut de patir els barcelonins aquests darrers anys i que han dut a tal desori i desconcert

que el nombre de descreguts s'ha multiplicat per cent o per mil.

Ens podríem estendre gairebé fins a l'infinit tot repassant un a un els despropòsits del dia a dia que fan que el ciutadà malpensi i es pregunti on van a parar aquest munt de subvencions que van buidant la caixa de l'Ajuntament no se sap ben bé per què i en quin sentit, la qual cosa fa que al mateix temps tothom es pregunti del perquè de càrrecs i de «col·locats» afins a l'equip de govern que fan pensar com mai amb un augment de l'amiguisme. A aquest augment de les despeses cal sumar-hi la creació de nous impostos (alguns duplicats com en el rebut de l'aigua) i tarifes. Malauradament, tot porta a pensar que hem copiat punt per punt el finançament de la corrupció que secularment impregna tots els estaments de l'Estat espanyol. Cal dir i denunciar amb la veu ben alta que l'amiguisme és nepotisme, el qual, teòricament, hauria d'estar penat.

Tal com he dit a l'inici, en podríem fer una enciclopèdia. Barcelona no pot continuar ni un dia més amb aquest desgovern i en les pròximes municipals ha de recuperar el temps perdut i tornar a fer recuperar l'esperança perduda. Cal fer neteja i ningú pot quedar-ne al marge.

Per acabar, fa pocs dies, amb claríssimes intencions de profit electoral, a la senyora alcaldessa se li ha acudit sense consultar a ningú trencar les relacions amb l'Estat d'Israel i l'agermanament amb la ciutat de Tel-Aviv, precisament pocs dies després que a la capital israeliana havien tingut lloc les manifestacions més multitudinàries en anys contra la política del govern ultradretà de Benjamin Netanyahu. A part d'aquesta alcaldada sense parió, el ridícul de la senyora Colau en l'àmbit internacional ha estat de campionat. En el darrer plenari s'ha votat en contra d'aquest darrer disbarat i, curiosament, amb la sorpresa afegida que el grup d'ERC s'ha abstingut en la votació, un fet insòlit que hauran d'explicar i que ajudarà, per si no n'hi havia prou, a augmentar el

nombre de descreguts.